

בְּעִזְרַת הַשָּׁם יְהוָה

קוֹנְטָרַס

אַ פֿרִייליכע אַטמאָספֿער

א הערליכע שיעור וואס
דער ראש ישיבה שליט"א

האט געגעבן פאר מחנכים,
דינסטאג פֿרשת משפטים תשפ"ג לפֿרט קטן,
אין וויליאמסבורג יע"א.

פול מיט חיזוק און עצות פאר מלמדים, מחנכים און עלטערן.
אין דעם קונטרס וועט איר לערנען דאס וויכטיגקייט פון מאכן
אַ פֿרִייליכע אַטמאָספֿער אין בתּה און אויפהייבן יעדן איינציגן
קינד, און הוראות וואס זענען נוגע בעפאר אן אסיפת ההורים.

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבין, אַרזניע מורנו ורבו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הנאון הקדוש
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זייער תלמיד וואס האט אריינגעברענגט
זייערע הייליגע לימודים אין די גאנצע וועלט

כבוד קדושת מרן מוהרא"ש זכותו יגן עלינו

געפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, וכתובים, און מאמרים פון
די הייליגע חז"ל, פון די גמרא און מדרשים און זוהר הקדוש.

ארויסגעגעבן הודש אדר ב' שנת תשפ"ד לפֿרט קטן

הודף חסידי בֿרֿסֿלֿב - עיר הקודש ירושלים תובכ"א

שיעורי חינוך, שנת תשפ"ג, שיעור י"ב

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

כארא פארק

1415 55th Street
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

34 Union Rd.
Spring Valley, NY 10977
845.445.9314

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטאון

24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די

הערליכע שיעורים

פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיזוק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

ג'דפס ע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

אינהאלט

- ג די ווערטער גייען אריין אין די קינדער
- ו א פרייליכע אטמאספערע אין בתה
- ט געבן אויפמערקזאמקייט פאר יעדן איינציגן קינד
- י הוראות פאר אסיפת הוורים
- י יעדער קינד האט עפעס א גוטע זאך
- יב ווי אזוי זאגט מען א פראבלעם?
- יג מאכן דעם קינד שפירן אז ער איז ווערד
- טז די גוטע קינדער ווילן אויך זיין גבאי

א פּרײַליכע אַטמאָספּער

די װערטער גײען אַרײַן אין די קינדער

װיפּיל חיזוק מען געבט פֿאַר מַחנכים דאַרף מען געבן נאָך און נאָך חיזוק. מוהרא"ש זכותו יגן עלינו ברענגט זייער אַסאַך מאל אין אַשר בנחל דאס װאס די הייליגע חכמים זאגן (ספרי נשא, פּיסקא א): "אין מחזקין אלא למחזקין"; די װאס זענען מחזק אנדערע דאַרף מען מחזק זיין, װייל זיי דאַרפן דאס מערסטע חיזוק.

מלמדים, לערערנים, אַלע װאס זענען עוסק אין חינוך, און אַלע װאס טוען מיט אידישע קינדער, דאַרפן אַסאַך חיזוק זיי זאלן װיסן אז זייער אַרבעט גייט נישט לאבוד.

עס קען זיך אַסאַך מאל דאַכטן פֿאַר אַ מלמד בשעת ער רעדט צו קינדער אז די קינדער הערן זיך נישט צו, װייל ער זעט אז בשעת ער געבט דעם שיעור לאַכן זיך קינדער אונטער, און דער קינד גענעצט, דער קינד קוקט אויפֿן דאך, דער קינד קוקט אויף זיין חבֿר, דער קינד בלינקט מיט

די אויגן צו זיין חבר, און דער קינד שיקט ארויף א צעטל צו זיין שכן, און אויב ער זאגט א שטרענג ווארט פאר א קינד שמיכלען זיך אלע קינדער אונטער; זאכן וואס מיר פלעגן טון אלס קינד... ביז דער מלמד באקומט חלישות הדעת און טראכט: 'עס איז סתם געווען א שאד מיין צייט און ארבעט וואס איך האב זיך פארגעקוקט, וואס איך האב זיך פארגעגרייט א שיינע משל, א שיינע מעשה פון א צדיק, איך האב זיך אזוי געפלאגט ארויס צו ברענגען א נקודה, און עס אינטערעסירט נישט קיינעם.'

דארף מען וויסן אז עס איז נישט אזוי, עס וועט אריבער גיין אפאר יאר, דער קינד וועט אויפֿוואקסן, פֿלוצלונג וועט ער זיך אנהייבן דערמאנען אלעס וואס ער האט געהערט אלס קינד און ער האט נישט ארויס געוויזן קיין אינטערעסע. ווען מען ווערט עלטער באקומט מען כלים, דעמאלט הייבט מען אן זיך באניצן מיט די שיינע זאכן וואס מען האט געהערט אלס קינד.

ווי עלטער איך ווער, עס גייט אריבער נאך א יאר און נאך א יאר, דערמאן איך זיך נאך און נאך שיינע זאכן פון חדר. איך ווייס נישט אויב בשעת מיינע מלמדים האבן גערעדט האב איך ארויס געוויזן אינטערעסע, דאס געדענק איך נישט, מן הסתם האב איך געטון אזוי ווי אלע קינדער,

איך האב אויך נישט אויסגעהערט יעדעס ווארט, אבער היינט דערמאן איך זיך איך האב געהערט די שיינע זאך פון דער מלמד, איך האב געהערט די שיינע משל פון יענער מלמד, היינט קומט מיר אלעס צוניץ.

דאס איז די ערשטע זאך וואס א מלמד דארף וויסן; מיין ארבעט גייט נישט לאבוד! דאס וואס איך קום מיט מסירות נפש אין חדר, איך וואלט געקענט אין די צייט טון אנדערע זאכן, און איך קום צו די קינדער, און איך געב אוועק איבריגע צייט פאר די קינדער זיך פארצוגרייטן שיינע זאכן, דאס אלעס גייט נישט לאבוד, עס קען זיין אז יעצט בשעת איך רעד צו די קינדער זענען זיי נאך צו יונג מיך צו זאגן: "שכוח", און זיך באדאנקען ווי שייך דער שיעור איז געווען, אבער עס איז זיכער אז די ווערטער גייען אריין אין זיי, און אלע מיינע ווערטער וועט זיי נאך צוניץ קומען אין לעבן.

איך האב אסאך מאל אז איך טרעף א אינגערמאן וואס האט געלערנט אין ישיבה יארן צוריק, איך האב אים שוין יארן נישט געטראפן, איך האב שוין אינגאנצן פארגעסן פון אים, ער האט שוין חתונה געהאט און ער לעבט זיך זיין לעבן, זאגט ער מיר: "איך געדענק דעם שיעור פון מעביר סדרה זיין און איך טו עס ביז

היינט", "איך געדענק דעם שיעור פון רעדן צום אייבערשטן און איך טו עס ביז היינט", דאס איז פאר מיר שטארקע חיזוק, ווייל איך דערמאן זיך ווי בשעת איך האב געגעבן די שיעורים האט מיר אויסגעקוקט ווי יענער בחור דארף נישט די שיעורים, עס האט מיר אויסגעקוקט ווי איך רעד בכלל נישט צו אים, ער האט זיך געשפילט מיט זיינע בחורי'שע שפילצייג, און יעצט קומט ער זיך באדאנקען אויף די שיעורים.

די זעלבע זאך דארף א מלמד וויסן אז קינדער כאפן נישט וואס זיי טוען, בשעת דער מלמד לערנט פאר שרייבט מען און מען קאטשקעט אויף צעטלעך, מען שיקט ארויף צעטלעך, מען קוקט אהער און מען קוקט אהין, און ווען דער מלמד זאגט שוין פאר דעם קינד: "מען דארף זיצן מיט דרך ארץ!" געבט דער קינד א שמייכל, א בלינק מיט די אויגן צו א צווייטן; האב נישט קיין חלישות ה'דעת פון דעם, נעם עס נישט פערזענליך, זאלסט וויסן אז דיין ארבעט גייט נישט לאבוד, יעדעס ווארט וואס דו רעדסט צו די קינדער גייט אריין אין זיי.

א פרייליכע אטמאספער אין ביה

יעדע שיעור וואס איך געב פאר מחנכים איז חיזוק, ביי יעדע שיעור פרוביר איך ארויס צו

בֿרענגען און אנדערע נקודה, היינט וועלן מיר רעדן פון דעם נקודה אז עס מוז זיין א פֿרײליכע לופט אין כּתה.

איך ווייס אז עס איז אביסל א שווערע זאך פאר מלמדים און לערערינס צו מאכן פֿרײליך, מען האט מורא אז די קינדער וועלן ווערן צעלאזט; אויך מגידי שיעור האבן זייער מורא אז די בחורים זאלן זיין פֿרײליך, זיי ווילן נישט די בחורים זאלן זינגען און טאנצן, ווייל זיי טראכטן אז די בחורים וועלן צוקומען צו הוללות.

דארף מען אפער וויסן וואס דער הייליגער רבי האט אונז געזאגט (ליקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן כד) אז עס איז גרינגער צו צוקומען פון ערנסט צו ווערן צעקוועטשט - ווי צו צוקומען פון פֿרײליך צו ווערן צעלאזט. 'שמחה' איז די העכסטע זאך ווידעראום 'הוללות' און צעלאזטקייט איז סטרא אחרא; זיין ערנסט מיט הכנעה און א לב נשבר איז זייער א הויכע מדרגה, ווידעראום עצבות און מרה שחורה, דעפרעסט און דערביטערטקייט איז סטרא אחרא, זאגט דער רבי, עס איז גרינגער פאר א מענטש אריין צו פאלן דורך א 'לב נשבר' צו 'עצבות און מרה שחורה', ווי אריין צו פאלן דורך 'שמחה' צו 'הוללות'.

עס מוז זיין א פֿרײליכע לופט אין כּתה, א מלמד מוז שמייכלען! בשעת מען געבט דעם שיעור מוז

זײַן זײער עָרנֶסט, ווי די הײליגע חֲכָמִים זאָגן
 (שֵׁבַת ל:) אַז די הײליגע אַמוראים פֿאר זײ האָבן
 אָנגעהויבן אַ שיעור האָבן זײ געמאַכט אַ ווערְטל,
 עס איז געוואָרן אַ פֿרײליכע לופֿט, נאַכדעם זענען
 זײ געוואָרן זײער עָרנֶסט, בַּשַּׁעֵת זײ האָבן געגעבן
 דעם שיעור איז געווען אַ מורא'דיגע מורא'דיגע
 יראָה.

אײן מאל מען האט געענדיגט דעם שיעור, אין
 די צײט פֿון רײסעס וְכדוּמָה, ווען דער מלמד דרייט
 זיך אין כְּתָה אָדער אײנדרױסן פֿון כְּתָה, זאל ער
 געבן אַ שְׁמײכל פֿאר אַ קײנד, אַ גוט וואַרט פֿאר
 אַ קײנד.

ווען קײנדער זענען זײער דערשָׂראָקן, זײ צײטערן
 אַז מען גײט זײ שלאָגן אָדער מען גײט זײ שְׁטראָפֿן,
 ווערן זײ זײער אָנגעצױגן און דער מוֹחַ ווערט
 פֿאַרמאַכט, דאס האַרץ ווערט פֿאַרמאַכט, נאַכדעם
 קען מען גאַרנישט פֿועל'ן בײ זײ.

מען קען נאַכקוקן אין ספֿר 'אַשֶׁר בַּנְּחָלִי אֲלַע
 בְּרִיוֹן וואס מוהֶרָא"ש האט מיר געשריבן (מען קען
 גרינג כאָפֿן וועלכע בְּרִיוֹ איז געשריבן געוואָרן
 צו מיר, די בְּרִיוֹן וואס רעדן זיך פֿון אַ ישיבה
 מיט בַּחוּרִים), שְׁרײַבט מיר מוהֶרָא"ש זכותו יגן
 עלינו פֿילע מאל: "זע עס זאל זײן אַ פֿרײליכע
 אַטמאָספֿער אין ישיבה, מען זאל נישט זײן
 דערשָׂראָקן."

געבן אויפמערקזאמקייט פאר יעדן איינציגן קינד

א מלמד דארף געדענקען צו געבן פאר יעדן איינציגן קינד פריוואטע אויפמערקזאמקייט (אטענשאן). מענטשן מיינען אז דאס ווארט 'אטענשאן' איז א שלעכטע ווארט, עס איז א ווארט וואס מען ניצט אנצושרייען א קינד, מען זאגט אים: "דו דארפסט אטענשאן..." - דאס איז נישט ריכטיג, אטענשאן איז זייער א געזונטע זאך פאר א מענטש, נאר לעבעדיגע מענטשן ווילן אטענשאן, א טויטער מענטש וויל שוין נישט קיין אטענשאן, יעדע געזונטע לעבעדיגע מענטש וויל מען זאל קוקן אויף אים, מען זאל טראכטן פון אים, מען זאל מאכן א מצב פון אים; דאס וואס מען קוקט אויף דעם אן שלעכט, איז אויב א מענטש ווייסט נישט ווי אזוי עס צו באקומען אויף א געזונטע וועג, און ער בעט עס בארישערהייט.

עס איז זייער וויכטיג פאר א מלמד צו האלטן קאפ אז יעדעס קינד זאל באקומען פריוואטע אויפמערקזאמקייט. אויב מען האט א גרויסע כּתּה איז אפשר נישט מעגליך מען זאל קענען געבן יעדן טאג פאר יעדן באזונדער א גרויסע פארציע אטענשאן, זאל מען האלטן קאפ אז יעדעס קינד זאל כאטש איינמאל א וואך באקומען פריוואטע אטענשאן.

אויסער וואס יעדעס קינד דארף ווערן אויסגערימט, מען זאל מאכן א מצב פונעם קינד'ס מעלה כאטש איינמאל א וואך, מוז יעדעס קינד באקומען יעדן טאג א גוט מארגן, און ביי די מיידלעך וואס האבן צוויי לערעריןס, דארף אויך די נאכמיטאג לערערין גריסן יעדעס קינד 'א גוטן טאג', און ווען מען גייט אהיים 'א גוטן אָווענט'.

הוראות פאר אסיפת ההורים

אזוי ווי היינט וועט אם ירצה השם פארקומען אן אסיפת ההורים, וואו די איינגעשטעלטע וועלן זיך צוזאמטרעפן מיט די עלטערן, וויל איך אויסשמועסן עטליכע נקודות וואס מלמדים און לערעריןס דארפן וויסן ווי אזוי זיך אומצוגיין ביים אסיפת הורים.

יעדער קינד האט עפעס א גוטע זאך

ווען מען הייבט אן א שמועס מיט עלטערן, דארף מען אנהייבן מיט א גוטע זאך אויפ'ן קינד. און אויב דער קינד לערנט נישט אדער שטערט ביים לערנען, קען מען נישט זאגן: "ער לערנט א מחיה", "ער איז מוראדיג דרך ארץ'דיג", מען דארף זאגן א גוטע זאך וואס דער קינד האט טאקע, און עס איז זיכער אז יעדעס קינד האט כאטש איין זאך מיט וואס ער איז אויסגעצייכנט, מען קען זאגן אז

דאס קינד איז זייער צוזאם גענומען, ער איז אייביג אנגעטון איידל, אדער: "עס איז זייער א שיינע זאך צו האבן אין פתח א קינד וואס איז אייביג צוזאם גענומען".

מען קען נישט זאגן קיין ליגנט אויף א קינד, יעדע טאטע מאמע ווייסט גאר גוט וואס פאר א קינד זיי האבן, דער טאטע לאכט פונעם מלמד ווען ער זאגט אים א פאלשע קאמפלימענט. פאלשע קאמפלימענטס זענען גארנישט ווערד, נישט פארן קינד און נישט פאר זיינע עלטערן, און נישט פאר קיין שום מענטש, עס מאכט נערוועז, עס מאכט פאראיבלט, אויך קען עס מאכן אז דער מלמד זאל ווערן פארפיינטעט אין די אויגן פון דער טאטע, דער טאטע ווערט ביז צו הערן ווי דער מלמד טשעפעט אים וועגן זיין קינד מיט פאלשע זאכן.

איך ווייס פון א קינד אין מיין משפחה וואס איז נישט געווען אזוי דאר, זי פלעגט אהיים קומען פון שולע זאגן אז איר לערערין האט איר געזאגט א קאמפלימענט אז זי איז זייער דאר... עס פלעגט איר זייער באדערן, וואס ווילסטו פון מיד? דו ווילסט מיד טשעפענען? ווייס איך דען נישט ווי אזוי איך זע אויס! אז דו ווילסט איר געבן א קאמפלימענט קענסטו איר זאגן: "דו זעסט אויס אזוי שייין", "דיין פנים איז זייער שמייכל'דיג", - א זאך וואס קומט אריין, אבער א זאך וואס איז נישט

אַמת מאַכט זייער נערוועז, אַדער מאַכט עס מען זאל אָנהייבן רחֲמֹנוֹת הָאֵבֶן אויף די לערערין, מען טראַכט: 'נעבעך, זי ווייסט נישט וואס צו רעדן, זי רעדט פאר פייער און וואסער...'

ווי אזוי זאגט מען א פראבלעם?

מלמדים פּרעגן מיר, ווי אזוי זאגט מען פאר עלטערן א פראבלעם אויף א קינד? קודם דארף מען וויסן צי עס איז בכלל כדאי צו זאגן דעם פראבלעם פאר די עלטערן, ווייל עס איז דא פארשידענע מיני עלטערן, עס איז דא געזונטע עלטערן וואס אויב מען זאגט זיי "דיין קינד איז נישט דרוך ארצ'דיג", וועלן זיי נישט ווערן באליידיגט, זיי וועלן פרוּבירן צו העלפן דעם קינד, און אַכטונג געבן אַז דאס קינד זאל זיך פארבעסערן, נאכדעם זענען דא עלטערן וואס גייען נעמען דעם פראבלעם און עס ארויפווישן אויפ'ן מלמד, זיי וועלן קיינמאל נישט הערן שלעכטס אויף זייער קינד, זיי וועלן זיך פארענטפערן אַז עס איז נישט אמת, אדער אַז דאס איז געווען מיט אַן אַנדערער קינד, אדער וועלן זיי זאגן אַז דער מלמד און דער מנהל האבן פיינט דעם קינד, קומט אויס אַז עס איז שוין בעסער געווען גארנישט צו זאגן.

דערפאר, איז כדאי אויב מען האט א פראבלעם מיט א קינד, עס פארדעם דורך צו שמועסן מיט'ן

מְנַהֵל צו זען אויב מען וועט עפּעס פּאַרדִינען פּון דעם וואס מען וועט עס דערצײלן פּאַר די עֶלְטֶערן אָדער עס וועט נאַר ווערן ערגער.

אַבער מען קען נישט דורך שמועסן פּראַבלעמען פּון קינדער ברייבן, אין מלמדים שטוב אין פּאַרנט פּון אַנדערע מלמדים, עס איז נישט קיין אויסגעהאלטענע זאך אַז יעדער זאל מיט האַלטן יענעמיס פּראַבלעמען; דו וואָלסט דאך אויך נישט געוואלט מען זאל רעדן פּון דינע קינדער אָפּן צו יעדן איינעם. מען קען זיך נאַר דורכרעדן ביי אינגלעך מיט'ן מנהל און ביי מיידלעך מיט די מנהלת.

אויב מען זעט אַז מען האט צוטון מיט עֶלְטֶערן וואס האָבן פּאַרשטאַפּטע אויערן, זיי זאָגן נאַר אַז "מיינע קינדער זענען די בעסטע קינדער", און "עס איז זיכער נישט געווען מיט מיין קינד", איז אַ שאַד צו זאָגן, וועט מען דאַרפֿן אַרבעטן מיט'ן קינד אַליינס, און זען וואס מען קען טון דאס בעסטע מיט'ן קינד.

מאכן דעם קינד שפּירן אַז ער איז ווערד

אַבער דאס איז זיכער אַז גוטע זאַכן וואס דער קינד טוט, זאל מען זאָגן פּאַר די עֶלְטֶערן. צום ביישפּיל, עס איז דא אַמאַל אַ קינד וואס אָפּילו

ער האלט נישט מיט די לימודים, ביים דאווענען קלאצט ער און גענעצט אַ גאַנצן צייט, ער ברענגט נישט צוריק די צעטלעך און זאכן פֿליען אַרום, קען אָבער זיין אַז ער טשעפעט נישט קיינעם, דאַרף מען מאַכן פֿון דעם אַן עסק, זאַגן פֿאַר די עלטערן: "ער איז אַ טייער קינד, ער האט אַזעלכע גוטע מידות, ער טשעפעט נישט קיינעם, עס קומט אפֿילו נישט אויס בטעות אַז איינער זאל קומען זיך אַפֿרעדן אויף דעם קינד אַז ער האט געטשעפעט".

דאס איז סיי אַ גוטע עצה צו זאַגן פֿאַר עלטערן, און אויך פֿאַרן קינד אליינס. אויב מען מאַכט אַ מצב אין כּתה און מען בויט אויף אַ מעלה פֿון אַ קינד, באַקומט דער קינד אַ געפֿיל אַז ער איז עפֿעס חשוב, ער שפֿירט ווי ער איז עפֿעס ווערד, ער טויגט אויף עפֿעס, און דאס וועט מאַכן אַז ער זאל וועלן טון נאָך גוטע זאַכן.

ווען איך בין געווען אַ מלמד האב איך אַלץ גענומען די קינדער וואס מען האט זיך מיט זיי נישט געקענט אַן עצה געבן, אין די פֿריערדיגע יאָרן פֿלעגן זיי זיצן אינדרויסן פֿון כּתה, אַז זיי זאלן זיין מיינע העלפֿערס, איך האב זיי געזאָגט: "דו ביסט מיין גבאי, מאַך מיר אַ קאווע, ברענג אַרויף מיין הוט פֿון אונטן, גיי צו די אפֿיס, מאַך קאַפֿיס פֿון דעם צעטל", - די אַלע זאַכן וואלט איך אליינס געקענט טון, און דאס איז באַמֿת מיין

נאַטור אַנצוגרײטן אַלעס פֿון פֿאַראַויס, אַלעס זאַל זײַן מסוּדֶר ווען אײַך קום אַרײַן אין כּתָה, פֿון דעסֶט וועגן פֿלעג אײַך ספּעציעל אײַבער לאַזן געוויסע זאַכן וואָס אײַך האָב נישט געטון, כּדִי אײַך זאַל קענען שיקן קינדער זײ זאַלן זײַן מײַנע גבֿאים.

אײַך פֿלעג אַמאַל אַפֿילו אײַבער לאַזן עפּעס אײַנדערהײם, אײַך האָב געזאַגט פֿאַר מײַן ווייב אַז אײַך לאַז עס ספּעציעל אײַבער אײַנדערהײם, ווייל אײַך האָב אַ אײַנגל וואָס אײַך מוז אים שיקן ער זאַל עס ברענגען, ווייל ער האָט נישט קײַן זײַץ פֿלײש, אין כּתָה טוט ער גאַרנישט, אײַך מוז אים מאַכן גײַן און קומען, אַזױ וועט ער באַקומען אַ חיות און אַ מוט.

די גוטע קינדער ווילן אויך זײַן גבֿאי

דער מְנַהֵל האָט מיר געפֿרעגט, וואָס טוט מען אויב די קלוגע קינדער הייבן אָן צו כאַפֿן אַז די קינדער וואָס דאווענען נישט און לערנען נישט ווערן די מִיחִסִים, מען איז זײַ מְכַבֵּד צו טראַגן און ברענגען, אפֿשר וועלן די גוטע קינדער צוליב דעם אויך אויפֿהערן לערנען און דאווענען כּדִי זײַ זאַלן קענען ווערן גבֿאים.

אײַך האָב אים געזאַגט אַז עס איז נישטאַ אַזאַ זאַך, ווייל אַ קינד ווילן שפֿירן בײַ זײַך אַז ער איז

עפֿעס װערד, דערפֿאר אויב דו װעסט אויסרומען
 דעם קינד װאס לערנט פֿלייסיג אָדער דאווענט
 שײן, דו װעסט מאַכן אַן עסק ווי פֿלייסיג ער
 לערנט און ווי שײן ער דאווענט, װעט ער שוין
 זיין צופֿרידן מיט דעם, ער װעט נישט זוכן צו
 באַקומען אַנדערע אַטענשאַן.

גבֿאות איז געמאכט פֿאר קינדער װאס קענען
 נישט דאווענען, אָדער זיי קענען נישט קיין עבֿרי,
 אָדער זיי האָבן נישט קיין זיץ פֿלייש צו לערנען אַ
 גאַנצן טאָג, איז דאָס דער װעג ווי אַזוי מען מאַכט
 אים שפֿירן אַז ער איז עפֿעס װערד.

אַבער אויב מען מאַכט נאר אַן עסק פֿון די
 קינדער װאס זענען גבֿאים, װאס קענען נישט
 לערנען און דאווענען, איז טאָקע אַ פֿראַבלעם אַז
 אַלע קינדער װעלן פֿרוּבירן נאַכמאַכן יענע קינדער.

יעדעס קינד מוז באַקומען זיין צײט װאס מען
 מאַכט אַ מַצב פֿון אים, װאס מען רעדט פֿון אים,
 װאס מען מאַכט פֿון אים אַ שײנע זאָך; עס איז דאָ
 גענוג זאָכן װאס צו טרעפֿן אויף יעדעס קינד מיט
 װאס ער איז ספֿעציעל אויסגעצײכנט, צום בײשפֿיל,
 מען זאָגט: "קוק אַן דעם קינד, ער טשעפֿעט נישט
 קײנעם", "קוק אַן דעם קינד ער מאַכט אַלץ שײן
 בֿרכוֹת", "קוק אַן דעם קינד ער איז אַזוי זױבער"
 און מען פֿרעגט אים: "אַפֿשר זאַלסטו זיין דער
 גבֿאי פֿון פֿתּה אַז אַלעס זאַל זיין זױבער".

גייטס דורך יעדעס קינד און טראכטס וועלכע
 שיינע זאך מען קען זאגן אויף אים, און אויב איז
 דא קינדער וואס שטערן, שמועסט עס דורך מיטן
 מנהל צו וויסן אויב עס איז בכלל פדאי צו זאגן
 פאר די עלטערן און ווי אזוי מען זאל עס זאגן,
 ווייל אסאך מאל לוינט זיך בעסער גארנישט צו
 זאגן.

דער עיקר זאלט איר זען אז עס זאל זיין א
 פרייליכע לופט אין חדר.

דער אייבערשטער זאל העלפן איר זאלט האבן
 אסאך הצלחה, אמן.

הספר הקדוש הזה נדפס

לזכות

הרוצה בעילום שמו

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוויחי, ויזכו לדרות
רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון.